

IEMAND ALS JIJ

Van dezelfde auteur:

Opzij!
Echt verliefd!
Wat ze wil!
En jij dan?
Voor mijn vriendin
Wat wil je nou?
Ik moet je iets vertellen
Blijf bij me
Eens in je leven
Het huis aan het plein

Cathy Kelly

Iemand
als jij

the house of books

Voor John, met al mijn liefde

Oorspronkelijke titel

Someone like you

Uitgave

HarperCollinsPublishers, Londen

Copyright © 2000 by Cathy Kelly

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2001 by The House of Books,

Vianen/Antwerpen

Vertaling

Harry Naus

Omslagontwerp

Cunera Joosten

Omslagdia

Pidjoe

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden veelelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 443 2876 9

NUR 302

DANKBETUIGING

Vergeef me alstublieft bij voorbaat als ik mensen vergeet, want ik weet zeker dat ik iemand over het hoofd zie. Mensen vragen me wat het moeilijkste is als je een boek schrijft. Ik zeg altijd dat dat de dankbetuiging is. Als je je hart en ziel in een roman legt, wil je er wanhopig graag aan denken om alle lieve mensen te bedanken die je op de een of andere manier hebben geholpen tijdens het schrijven van dít boek of eerdere boeken. Ik heb de neiging om in de auto voor het stoplicht te bedenken wie dat allemaal zijn, maar ik ben dan niet in de gelegenheid om de namen op te schrijven. Ik vergeet dit stukje vitale informatie steevast, op de manier waarop ik naar de supermarkt ga om melk te kopen en weer naar buiten loop met vier uitpuilende winkelzakken – maar zonder de melk. Hier gaan we dan:

Dank aan mijn schat John voor al je liefde en aanmoediging; dank aan mijn familie voor hun steun, en aan ma, voor de talloze dingen die je regelt; aan lieve Lucy, aan Francis omdat ze er altijd is om me aan de telefoon op te beuren, aan Anne, kleine Laura, Naomi en Emer, aan Dave en Saint Lucia, en aan mijn geliefde Tamsin die het zonnetje in mijn leven is en die in dit boek (op een enigszins versluisde manier) voorkomt.

Aan Ali Gunn, schat van me, de beste literair agent die er bestaat en de vrouw die begrijpt dat de telefoon er niet alleen is voor een kerstwens, maar het hele jaar door belangrijk is. Aan Deborah Schneider, met veel dank, aan Diana, Carol en in het bijzonder Curtis Brown. Aan Sarah Hamilton voor haar aanmoediging, begrip en de heerlijke kletspraatjes, aan Rachel Hore, die op een behoedzame en deskundige wijze mooie dingen met dit boek heeft gedaan, terwijl ze feitelijk nog op de kraamafdeling lag met baby Leo. Dank aan mijn schitterende, nieuwe familie bij HarperCollins, in het bijzonder aan lieve Anne O'Brien, Nick Sayers, Adrian Bourne, Eddy Bell, Fiona McIntosh, David North, Martin Palmer, Jane Harris, Phyllis Acolatse, Terence Caven, Jennifer Parr, Lee Motley, Venetia, Moira, Tony... gewoon iedereen, omdat jullie zo aardig voor me waren en jullie leven op het spel zetten door die grote posters in het atrium op te hangen! Ik waardeer dat zeer. Dank aan mijn Ierse familie,

Poolbeg, in het bijzonder Paul Campbell, Lucy, Suzanne, Philip, Kieran en Conor voor jullie steun, het fantastische werk dat jullie hebben geleverd en die dodelijke Poolbeg-cocktails.

Voor advies en steun bij allerhande zaken veel dank aan Susan Zaidan, Lola Simpson, Barbara Stack, Lisa Lynch, Patricia Scanlan, Marian Keyes, Kate Thompson, lieve Clare Foss, Mairead, Margaret, Esther, al mijn vrienden voor hun hulp en aanmoediging, in het bijzonder alle mensen van *Sunday World*.

Aan het personeel van de Animal Welfare Clinic voor hun toestemming om een tijdje met hen mee te lopen (en aan alle patiëntjes), in het bijzonder John Hardy, Paul, Grainne, Vanessa, Pamela, Tracy, Juliana en iedereen die ik vergeten ben. Dank aan Aisling O Buachalla van Sherry FitzGerald voor een kijkje achter de schermen van een makelaardij. Alle incorrechtheden in dit boek ten aanzien van de beroepen dierenartsassistenten of makelaar zijn geheel aan mij toe te schrijven – waarschijnlijk omdat ik na de ‘stage’ niet meer in staat was om mijn eigen krabbels te ontcijferen (komt vaker voor).

Dank aan de verbluffende personeelsleden van het Kylemore Nursing Home; ze hebben mijn vader, die leed aan alzheimer, verzorgd op zijn sterfbed. Dankzij hun deskundigheid, medeleven en humor is het gelukt om van dat laatste jaar een tijd vol goede herinneringen te maken.

Dank aan de boekhandelaars die zo hard werken om mijn boeken te verkopen en die in de pas moeten blijven met de fenomenale hoeveelheid werken die elke maand uitkomen; het zijn de enige mij bekende mensen die zich geweldig kunnen amuseren op feestjes, en dan wijn drinken en toch verstandig kunnen praten over de nieuw uitgekomen boeken die ze dolgraag in hun winkel willen hebben. Dank aan u, die mijn romans leest; het is fijn brieven te ontvangen waarin u schrijft dat u de boeken leuk vindt. Zonder u zou dit allemaal niet gebeurd zijn. Kortom, veel dank.

Hannah stak een slank, gebruind been uit, draaide met haar druipende voet bedreven aan de warmwaterkraan en genoot intens van het hete water dat ze in het bad voelde stromen.

‘Dat heb je al eens eerder gedaan,’ zei Jeff geamuseerd, terwijl zij terugzakte in het water, haar glibberige rug tegen zijn blote borst met alleen geurende citroenkruidbubbels tussen hen in.

‘Ik lees graag in bad. ’s Winters vind ik het alleen afschuwelijk om rechtop te gaan zitten om bij de kranen te kunnen, dus heb ik geleerd hoe ik dat met mijn voeten moet doen,’ mompelde Hannah. Langzaam steeg de waterspiegel in het oude bad. Ze voelde zich alleraangenaamst moe, totaal bevredigd. Ondanks het feit dat ze vannacht nauwelijks had geslapen. Het was een briljant idee geweest om na zo’n fantastische marathonvrijpartij samen in bad te gaan. Na het zeer energieke vrijen van Jeff verzachtte het badwater de pijn. Op een bepaald krankzinnig moment waren ze bijna uit haar bed gevallen. Ze wilde het toen uitschreeuwen van ellende, maar kon zich net inhouden, terwijl de stekende pijn als een bliksemschicht door haar rug naar haar nek flitste. Dat was kennelijk het nadeel van uitpattingen met jongere mannen, dacht ze opgewekt. Ze hadden geen besef van rugproblemen en waren dol op gymnastische toeren met spiegels, leunstoelen en de ceintuur van je ochtendjas. Arme Harry had daarentegen nooit iets met de zijne gedaan. Hij sleepte de ceintuur slechts achter zich aan over de keukenvloer, terwijl zich pluïsjes, restjes cornflakes en stofdeeltjes aan de stof hechtten.

Waarom noemde ze hem trouwens ‘arme Harry’? Parasiterende, leugenachtige rotvent was een geschiktere benaming. Nu ze aan parasiteren dacht, hoopte ze wreedaardig dat zijn trektocht van één jaar door Zuid-Amerika eindelijk tot gevolg had gehad dat hij de beruchte parasiet was tegengekomen die in tropische rivieren huisde en in de urinestroom naar boven zwom bij elke man die stom genoeg was om in een rivier te plassen. Hannah hoopte dat Harry alleen door een vreselijk pijnlijke operatie van die kwaal af kon komen. En dat hij daarna een week niet zou kunnen zitten zonder te huiveren van de pijn. Zoiets als het laten maken

van een uitstrijkje, waarbij vrouwen het gedoe met dat eendenbekachtige speculum moesten verduren, maar dan veel, veel erger.

‘Kun je nog meer met je voeten?’ vroeg Jeff ondeugend. Hij knabbelde uitdagend aan haar oor. Prompt had hij het Amazonegebied uit haar gedachten verjaagd. Samen met de pijnlijke medische experimenten.

‘Nee,’ zei Hannah resoluut. Ze concentreerde zich op het water dat de knagende pijn in haar rechterheup verzachtte, deed vervolgens haar ogen dicht en begon het komende uur te plannen. Haar koffertje bevond zich keurig op de garderobekast in de bergruimte. En de kleren die ze wilde meenemen naar Egypte had ze netjes op het logeerbed geschikt. Inpakken zou een halfuur duren. Daarna moest ze de koelkast leegmaken. Aangezien alleen een slechtsluitende, dubbele deur de keuken van de woonkamer scheidde, was het beperken van vieze geurtjes bijzonder belangrijk. In gedachten werkte Hannah zich met de precisie van een Zwitsers horloge door de voorbereidingen heen en ze besefte dat ze nog maar enkele minuten in bad kon blijven weken.

Jeff dacht daar anders over. Terwijl zijn lippen over haar nek naar haar schouder gleden, maakten zijn handen, die zich onder water bevonden, golfjes en streelde hij suggestief haar dijen.

Hannah ging abrupt rechtop zitten en draaide de warmwaterkraan dicht. Haar donkere lokken plakten op haar huid als een kluit zeewier.

‘Daar hebben we geen tijd voor, Jeff,’ zei ze streng. ‘Het is al halftien. Over een paar uur moet ik op de luchthaven zijn. Ik heb nog niet ingepakt.’

Jeff trok haar moeiteloos terug in het bad. ‘Als ik met jou mee zou gaan, hoefde je niet veel in te pakken.’ Hij wreef met zijn neus over haar oor. ‘Alleen een paar bikini’s met tangaslip en een sexy jurk, zo’n ding dat je gisteravond droeg.’

Hannah moest erom glimlachen. De violetkleurige, blote jurk was ongelooflijk gewaagd en leek in niets op wat er verder nog deel uitmaakte van haar bescheiden en tamelijk conservatieve garderobe. Ze had het ding gekocht in een haute-coutureboetiek tijdens een uitverkoop. Pas nadat hij een jaar in haar klerkast had gehangen, voelde ze zich dapper genoeg om hem aan te doen. Gisteravond had ze de jurk tevoorschijn gehaald en aangetrokken ter ere van de feestelijke inwijding van Jupiter, de nieuwe nachtclub van het hotel.

‘Er komen verschrikkelijk veel beroemdheden!’ had een van haar collega-receptionistes opgewonden gekletst. ‘We moeten alle registers opentrekken, meisjes.’

En dat had Hannah gedaan. Ze had krulspelden in haar lange, donkere haar gedraaid, waardoor de lokken als een gordijn van ruwe zijde over haar rug golfd. En ze had zich in de rampzalig dure jurk gewurmd die ze zo vaak bijna naar de boetiek had teruggebracht, omdat ze de aankoop

pure geldverspilling vond. Alle receptionistes van het Triumph Hotel hadden verbijsterd naar adem gehapt, want ze zagen de gewoonlijk bezadigde mevrouw Campbell in iets anders dan haar vrijetijdsuniform, bestaande uit een fris, wit overhemd, een gestreken blauwe spijkerbroek, een blazer en schoenen met lage hak. Ze zag er fenomenaal sexy uit. Wie had kunnen denken dat ze zich met een jurk kon transformeren van een afstandelijke, beleefde receptioniste in een sirene?

Jeff Williams had de leiding in het nieuwe fitnesscentrum van het hotel en was tot dan toe niet vertrouwd met haar reputatie dat ze zich als een ietwat koele dame gedroeg. Toen hij haar zag, stakte zijn adem van genoegen.

Terwijl het gebiologeerde personeel de hele avond naar de talloze beroemdheden staarde – de sterren bevonden zich in het met touwen afgezette gedeelte van de nachtclub – ontdekten Jeff en Hannah dat ze beiden van dansen hielden. Ze dronken veel meer mineraalwater dan alcohol en bewogen zich lenig op de dansvloer. Ze deden de jive, de boogie, de salsa en zelfs de wals, als de discjockey tot enkele langzame nummers besloot. Hannah amuseerde zich kostelijk en er waren slechts twee glazen witte wijn voor nodig om haar in een bedwelmende roes te krijgen, met als gevolg dat ze het eigenlijk gewoon vond, en geen complete vergissing, dat Jeff haar mocht kussen.

‘Ik ben tien jaar ouder dan jij,’ zei ze berispelend, terwijl ze naast elkaar op een bank ploften en hij zijn gespierde armen om haar heen vlijde en zijn blonde hoofd over het hare boog. Ze voelde zich belachelijk, net een tiener met een afspraakje, maar ze genoot ervan.

‘Zesendertig kun je niet echt oud noemen,’ had Jeff gemompeld. Hij kuste de donkere lokken die over haar jukbeenderen hingen.

Aangezien zijn vrijgezellenonderkomen zich mijlen verderop in de stad bevond en klonk als een platgebombardeerde hangplek waar hij vertoefde met drie andere jongemannen, leek het verstandiger om dat kopje koffie te drinken in haar onberispelijke appartement op slechts een steenworp afstand van het Triumph Hotel.

Terwijl ze samen op het harde slaapbankje zaten, bewonderde Jeff de opmerkelijke kussens met goudbrokaat die Hannah in een weekend had gemaakt, waarna hij zelf enig handwerk probeerde te verrichten en hij zijn vingers op een zeer erotische manier van onder naar boven en terug over de arm van Hannah liet glijden. Hij had zich niet op haar geworpen. Ze wist van meet af aan dat hij dat niet zou doen. Hij was eraan gewend dat vrouwen in vervoering raakten van het lichaam van deze fitnessleraar. Jeff hoefde geen moeite te doen om betoverend mooie vrouwen voor zich te winnen, waardoor hij er altijd een punt van maakte om er zeker van te zijn dat ze wisten waaraan ze begonnen als alles intiemer werd.

‘Weet je zeker dat je het wilt?’ vroeg hij. Zijn gretige, vurige ogen vormden het bewijs dat hij er in elk geval géén probleem mee had.

Hannah zei ja, want ze had allang besloten dat ze na een jaar celibaat een feestelijke wip verdiende.

Jeff hoefde niet te weten dat ze in een aerobicsgroep voor het laatst zoveel lichaams oefening had gehad.

Ze wilde hem evenmin vertellen dat hij de eerste was met wie ze in het extra lange bed sliep. Het bed met de van geel brokaat voorziene plank aan het hoofdeinde. Ze had de indruk dat mannen, in het bijzonder jonge mannen, nerveus werden zowel van het begrip celibaat als van vrouwen die een bewust besluit namen inzake seks. Want het nemen van een bewust besluit impliceerde verbintenis.

Ze dacht dat Jeff waarschijnlijk als de bliksem uit het appartement was gehold als hij ontdekt had dat hij degene was die ze had uitgekozen om haar gedwongen celibataire jaar af te sluiten.

Door de jaren heen was Hannah erachter gekomen dat mannen maar voor één ding nuttig waren. Nee, ook niet om de kost te verdienen. Ze had die les al vroeg in haar jeugd geleerd van haar lamledige vader. Als je was opgegroeid in de wildernis van Connemara, waar alleen het taaiste vee kon overleven, wist je dat boeren, onder wie haar vader, ploeterden tot artritis hun vingers misvormde en ze voor hun tijd oud waren. Of ze zochten soelaas bij de fles en lieten de zware last van het voeden van de kinderen en het betalen van de elektriciteitsrekening aan hun vrouw over. De vader van Hannah had voor het laatste gekozen.

Haar moeder bleek degene die voor haar tijd oud was geworden. Toen ze de veertig naderde, waren haar geprononceerde gelaatstrekken al veranderd in een massa rimpels van ellende. Terwijl ze toekeek hoe Anna Campbell na het schoonmaken van de keuken van het plaatselijke hotel lijkbleek thuiskwam om vervolgens in een stoel een stuk aan de Aran-trui te breien, beloofde ze zichzelf plechtig dat zij, Hannah, nooit zo zou eindigen. Geen enkele man zou haar tot slavin maken in een schandelijk huwelijk of totaal bezat thuiskomen, schreeuwend om een maaltijd waaraan hij geen penny had bijgedragen. Geen denken aan.

Ze zou haar fortuin verdienen en volkomen onafhankelijk zijn, een strijdbare vrouw met een carrière. Een vrouw die haar ogen nooit te veel zou inspannen tijdens het breien bij het licht van een zwakke lamp om wat extra's over te houden, zodat de kinderen iets fatsoenlijks aanhadden tijdens de mis op zondag.

Ze slaagde echter niet voor haar eindexamen. En Harry verscheen aan de horizon. Beide feiten vormden de fatale scheuren in dit onfeilbare plan. Maar op de een of andere manier zit ik weer op het juiste spoor, dacht Hannah tandenknaarsend, hoewel de tandarts haar had gewaarschuwd om daarmee op te houden. Een nieuwe baan, een cultuurvakantie die een gebrek aan algemene ontwikkeling moest opvangen, en een nieuw leven. Jeff, hoe aantrekkelijk hij ook was, maakte geen deel uit van dat nieuwe bestaan. Hij zou alleen maar een hindernis zijn en haar tot

nadenken stemmen over liefde en andere zaken. Ze had genoeg liefde gehad voor een heel leven, dank je wel.

Het water werd onbehaaglijk koud. En als ze niet snel opschoot, zou ze tijd tekortkomen. Hannah ging gracieus staan en stapte uit het bad.

‘Je ziet er schitterend uit,’ zei Jeff.

‘Je bedoelt voor iemand van mijn leeftijd,’ plaagde ze. Ze sloeg een handdoek om zich heen en wreef over het kaakgedeelte dat het pijnlijkst was door haar niet-aflatende tandenknarsen.

‘Vergeleken met wie dan ook,’ benadrukte hij. ‘Volgens mij train je vaak. Ik zie hoeveel vrouwen hun figuur laten versloffen. Waarom moeite doen als je toch geen atletische lichaamsbouw hebt, denken ze. Jij werkt er echt aan.’

Hannah droogde haar lokken, maar stokte, want ze dacht aan de uren die ze het afgelopen jaar met op elkaar geklemde kaken op de StairMaster had doorgebracht, terwijl ze Harry uit haar denkwereld verjoeg. Hem uit haar leven zien te krijgen was al moeilijk genoeg geweest, hem uit haar gedachten wissen was een totaal ander verhaal.

Voordat ze Harry ontmoet had – ze noemde die periode graag v. H – had ze een redelijk figuur voor iemand van zevententwintig die rookte als een schoorsteen. Ze had een gemiddelde lengte en had van nature de neiging dik te worden, maar ze was nog jong genoeg om zich niet serieus met training op te houden. Ze prefereerde het Marlboro Light Exercise Plan en stak er een op zodra ze trek kreeg.

Tijdens de jaren met Harry nestelde ze zich echter veel te lang tegen hem aan op hun oude sofa, waarbij ze gedurende het video’s kijken enorme afhaaldiners en dozen vol chocolade verorberden. Het leven was één grote *Little House on the Prairie*-fantasie van heerlijke maaltijden en luie avonden, terwijl ze hun tenen opwarmden bij het vuur en Harry praatte over de roman die hij zou gaan schrijven. Hannah had geen behoefte meer om haar uitzichtloze baan bij een kledingwinkel eraan te geven om haar droom na te jagen over rijkdom en volkomen onafhankelijkheid. Haar figuur kon haar niets meer schelen, en ze liet zich zelfs overhalen om te stoppen met roken in de periode dat Harry een artikel schreef over nicotinetabletten en de sigaret voor gezien hield. Niet roken betekende méér chocolade en kopjes thee met drie suikerklontjes om de sterke behoefte aan een sigaret te onderdrukken. Harry kwam geen kilo aan. Hannah nog eens vijf.

Tijdens dat paradijselijke samenleven verdween haar ambitie samen met haar taille. Tot op die afschuwelijke dag in augustus. De dag dat ze hem de deur had gewezen en ze haar leven en haar figuur als het ware weer oppakte.

‘Ik doe aan fitness, zit in drie aerobicsgroepen en wandel zo’n zestien kilometer per week,’ zei ze tegen Jeff.

‘Dat is te zien,’ zei hij ernstig.

Hannah knikte wijs.

Mannen als Jeff keken altijd over je schouder om te weten wie er na jou kwam. Eén mooi, pruilerig meisje van begin twintig in een strak gyppakje en alles zou voorbij zijn.

Let wel, als ze in het hotel was blijven werken, zou ze hoe dan ook zeker niet met Jeff aan de haal zijn gegaan. Het roddelnetwerk van het Triumph werkte veel soepeler dan het feitelijke netwerk van het hotel. Het duurde langer dan een halfuur om via de roomservice een omelet in een kamer te krijgen, maar een sappig nieuwtje was binnen tien minuten helemaal van de keuken tot aan de receptiebalie gereisd.

Ze had een jaar lang met niemand geroddeld, geen afspraakjes gemaakt en helemaal niets over zichzelf losgelaten aan het van nature nieuwsgierige personeel. Ze had haar getuigschrift op zak. Na terugkeer van haar vakantie zou die nieuwe baan een feit zijn, en niemand kon haar iets maken vanwege één zorgeloze uitspatting. Jeff was haar eerste n.H.- (na Harry)-traktatie. Leuker dan aromatherapie, minder pijnlijk dan een gezichtsmasker en het gaf je gegarandeerd een uitstraling waar Oil of Olaz niet aan kon tippen.

Zich tot zijn geluk niet bewust van het feit dat hij de status van een beloning na een jaar celibaat had, liet Jeff meer warm water in het bad stromen en zakte hij onderuit in de bubbels. Kennelijk had hij geen plannen om te vertrekken. Hannah probeerde zich niet te ergeren en concentreerde zich op het uitsmeren van de hydraterende gezichtscrème.

Na eindeloos veel uren trainen was het haar gelukt haar figuur op orde te krijgen, maar haar gezicht bleef koppig als altijd; rond met een puntige kin, een iets te snavelachtige neus en heldere, amandelvormige ogen met de exacte kleur van een toffee. De amberkleurige sproeten, her en der op haar neus en jukbeenderen, zouden haar samen met de sprankelende ogen en het golvende, hazelnootbruine haar moeten typeren als een gewone, leuke vrouw. Aantrekkelijk, maar geen schoonheid zou de conclusie zijn van iemand die Hannah aan een vreemde beschreef.

Maar een eenvoudige beschrijving zou weglaten wat haar juist getransformeerd had – seksuele aantrekkingskracht. Het was te zien aan de manier waarop ze loom met haar altijd welgevormde heupen wiegde, en aan de manier waarop ze haar thee dronk, waarbij ze haar wijd open mond tuitte en teder de porseleinen rand omsloot voor een eerste nipje. Zéér erotisch. Ze deed dat niet met opzet. In feite hoefde ze er niets voor te doen. Hannah Campbell, zesendertig jaar, hotelreceptioniste en de oude vrijster van de parochie, was ermee geboren. En ze werd er gek van.

Wanneer ze op haar werk haar lange, weelderige haar in een glanzende knot gevangen hield, wat ze steevast deed, en ze haar brilletje met ovale glazen op haar neus had, kon Hannah er net zo streng uitzien als de directrice van een school voor delinquenten. Vandaar dat ze nooit de

moeite had genomen om contactlenzen te dragen. Tegenwoordig wilde ze in staat zijn haar natuurlijke seksuele aantrekkingskracht te verbeteren en weg te stoppen achter ingetogen kleren, vinnige blikken en een bril van moeder-overste.

Seksuele aantrekkingskracht was allemaal goed en wel, maar het had Hannah alleen maar Problemen, met een grote P, opgeleverd. Het was niet alles om in de plattelandsgemeenschap, waar ze was opgegroeid, op een natuurlijke wijze sexy te zijn. Het zorgde voor een onverdiende reputatie.

Seksuele aantrekkingskracht was prima voor Hollywood-sterren, vond Hannah. Gewone vrouwen kregen er gegarandeerd oneindig veel last mee.

Handig bond ze haar natte lokken op en fixeerde haar stalen blik op haar bezoeker. Een blik die ze telkens geperfectioneerd had, wanneer vertrekkende hotelgasten haar duidelijk probeerden te maken dat ze de vorige avond slechts twee drankjes in de hotelbar hadden genuttigd in plaats van de tien dubbele die op de drankrekening stonden.

‘Jeff, ga het bad uit en vertrek. Ik moet over drie kwartier het huis uit zijn en ik heb tijd nodig voor mezelf. Vooruit, nu.’

Hij reageerde op haar frikkerige toon zoals hij nagelaten had te doen toen ze het hem aardig en vleidend vroeg. Jeff stapte uit het bad, ging voor haar staan en rekte zich uit. Waterdruppels vielen van zijn schitterende, naakte lichaam op de linoneum met tegeleffect in zwart en wit.

Hannah staarde hem onwillekeurig aan. Mijn hemel, wat was hij mooi, van zijn kortgeknipte, blonde haar tot aan zijn grote voeten. Arme Michelangelo zou een moord plegen om iets te beeldhouwen à la Jeff Williams.

Hannah slikte, terwijl ze zich probeerde te concentreren op wat ze simpelweg moest doen in het komende uur. Inpakken en haar reisgidsen sorteren. Ze wilde iets leren tijdens deze vakantie en had gehoopt om wat te kunnen lezen in *Let's Go: Egypt*, zodat ze tijdens de reis zichzelf niet voor schut zou zetten bij al die andere mensen. Mensen die waarschijnlijk op de hoogte waren van de geschiedenis en de mythologie... Opeens glimlachte Jeff loom, traag. Een vinger gleed over haar borstkas naar beneden en bleef achter de handdoek haken. Hij gaf er een rukje aan. De handdoek viel op de grond. Samen met het tijdschema dat ze in gedachten had.

Ach, ik doe het gewoon, dacht Hannah. Ze had het verdiend na al die avonden dat ze probeerde te vergeten hoe lichamelijk genot aanvoelde, en na het kijken naar eindeloos veel herhalingen van *Inspector Morse*. Inpakken zou niet echt lang duren. En haar reisgids kon ze in het vliegtuig lezen.

‘Mijn hemel! Kijk nou eens wat een rotzooi. Mij hoor je geen kwaad woord over salades zeggen, maar je moet ze bij thuiskomst echt uit die afschuwelijke, witte, plastic bakjes halen. Ze lekken aan alle kanten. Wat is dit?’ Anne-Marie O’Brien tuurde over haar brillenglazen naar het supermarktetiket op het lekkende kuipje couscous dat in het midden van de anderszins vlekkeloze koelkast een olieachtig plasje had gevormd. ‘Couscous? Smerig, zó noem ik dat.’

Emma Sheridan zweeg. Haar moeder zocht een schoon vaatdoekje dat ze in heet water uitspoelde, waarna ze ijverig het middelste schap van de koelkast uitschrobde. Ze gebruikte daarbij een flesje antiseptisch schoonmaakmiddel voor in de keuken; Emma was vergeten dat ze het in huis had. Even later bezwangerde een indringende dennengeur het vertrek.

‘Da’s al veel beter.’ Mevrouw O’Brien ging recht staan. Opnieuw spoelde ze het doekje bruusk uit, terwijl ze met toegeknepen ogen de rest van de keuken inspecteerde. Daarna pas pakte ze de dierbare Tupperware-doozjes en de in aluminiumfolie gewikkelde pakjes en legde ze voorzichtig in de koelkast, terwijl ze commentaar gaf op de handelwijze van haar dochter.

‘Je kunt die arme Peter niet dat spul uit de supermarkt laten eten. Fatsoenlijke maaltijden heeft hij nodig. Ik weet dat je vader geen hap zou nemen van wat in de magnetron moet. Maar als ik een week weg zou zijn, ligt de zaak natuurlijk anders. Mannen! Ik heb lasagne gemaakt voor ten minste twee dagen, gehakt met een korst van aardappelpuree voor vanavond, en in deze twee zit kip- en champignonpastei – ik leg ze in het vriesvak. Emma, schat! Ontdooi je dit ding weleens? Deze doet het niet automatisch, hoor. Geeft niks, ik regel het wel...’

Emma sloot zich af. Eenendertig jaar samenleven met haar moeder had haar geleerd dat als je bleef luisteren naar de niemand-doet-de-dingen-op-de-juiste-manier, ofwel-mijn-manier-monoloog, je zou eindigen in een psychiatrische inrichting. In het bijzonder als die monoloog bedoeld was om je duidelijk te maken wat voor een slordige huis-

vrouw/studente/chauffeuse je was en dat je arme man dood zou neervallen door salmonella als je niet meteen zowel de theedoeken als zijn ondergoed op negentig graden zou wassen.

Het was van geen belang dat Emma het grootste deel van de vorige dag The Beeches nr. 27 van onder tot boven had gepoetst en geboend en niet naar de winkels was gegaan om op de valreep wat spulletjes voor haar vakantie te kopen. Ze had gespeeld met het idee om in Debenhams te kijken of ze een van die zwarte bikini's met gevormde cups kon kopen; ze had die gezien in een tijdschrift. Zelfs als je zo plat was als een pannenkoek zou die bikini je een gleuf geven – dat voorspelde althans het tijdschrift.

Maar zoals altijd was het enige overontwikkelde deel van haar persoon, haar schuldgevoel, gaan opspelen. Het had de winkelexpeditie in de kiem gesmoord. Het schuldgevoel van Emma was als de beschrijving van het hart in een medisch handboek; een grote spier die onwillekeurig contraheert. Ze voelde zich schuldig dat ze Peter een hele week moederziel alleen thuis achterliet terwijl zij naar de Nijl vloog met haar ouders. Dit gegeven overwon het verlangen om zo'n bikini te kopen, waardoor ze Debenhams liet schieten. Peter, die het niet eens zou merken als hij van de tafel moest eten wanneer ze geen borden meer hadden, zou zich niet bewust zijn van haar koortsachtige poetsdrift.

Helaas was ze vergeten nieuwe rubberen handschoenen te kopen voor het poetsfestijn, waardoor haar handen nu zo droog waren als een overgare kip, omdat ze de toiletten had geschrobd met bleekwater. Maar het huis was veranderd in een waar paleis, met schone vloerbedekking, schone wc's en er lag nergens een kledingstuk dat niet gestreken was.

Toch had haar moeder afkeurend gemompeld over de enige zichtbare smet in dit pand. Emma zag in gedachten hoe Pete die ochtend de verpakking van de couscous openrukte en alles met zijn vingers opat, daar naast de koelkast, waarna hij het vette kuipje achteloos terugschoof en als ontbijt een pak sinaasappelsap nam. Hij vond couscous heerlijk, en hij haatte gehakt met een korst van aardappelpuree. Had het zin om haar moeder daarover in te lichten? Anne-Marie O'Brien zou niet luisteren. Zij luisterde naar niemand, behalve naar haar man, James P. O'Brien, de directeur van O'Brien's Heating Contractors, een installatiebedrijf. Hij, de baas, zag en besloot en was degene die beslist altijd het laatste woord moest hebben.

Moe ging Emma in een van haar keukenstoelen zitten en bekeek nauwkeurig haar pas geverfde nagels. De rozerode lak, die ze had gekocht voor de vakantie, was mooi, maar verhulde niet de schade die het bleekwater had aangericht en het feit dat ze nagels beet. Als gevolg daarvan was haar middelvinger veranderd in een lelijk stompje tijdens een lang telefoongesprek dat ze gisteravond met haar moeder had gevoerd, waarbij de laatste zich druk maakte over de hitte in Egypte, het

lokale eten, de plaatselijke bevolking, het feit dat je bij toeristische bezienswaardigheden je schouders moest bedekken en ‘... zal je vader daar behoorlijke melk voor in zijn thee kunnen krijgen?’ Het laatste zorgde voor een bizar fantasiebeeld van haar vader die een kameel probeerde te melken, terwijl hij daar knalrood en zwetend stond, zijn theekopje in één hand en een tepel van de kameel in de andere.

Nou ja, wie zou naar haar stomme nagels kijken? Het kon haar ook niet schelen, ze was er te moe voor. Hopelijk kon ze slapen in het vliegtuig. Als ze in staat was een valiumtablet van haar moeder te pikken, zou ze de hele reis onder zeil zijn.

Terwijl Anne-Marie druk was met de koelkast, bevoelde Emma heimelijk haar borsten door de zachte stof van haar denim tuinbroek heen. Ze had dat al de hele dag gedaan. Ze gunde zichzelf dat plezierige gevoel, een sensatie die niets met seks te maken had. Nerveus liet ze een hand onder haar T-shirt glijden en raakte voorzichtig haar blote borst aan.

Een poosje geleden zagen ze er in de spiegel omvangrijker uit, daar was ze zeker van. De tepels waren groter. Of niet? Ja, ja, ja. Ze grijsde. Ze was zwanger. Het was absoluut ongelooflijk hoe gelukkig ze zich voelde wanneer ze aan de baby dacht, haar baby. De geluksgloed straalde van binnenuit, zoiets als die advertentie van ontbijtcornflakes; een jongen fietste naar school en gloeide vanbinnen, omdat hij die ochtend zijn Ready Brek had gegeten. Emma gloeide vanbinnen, dankzij een combinatie van pure blijdschap en opluchting. Opluchting, omdat het eindelijk gebeurde na zo lang hopen. Ze wilde door het vertrek dansen van vreugde, maar ze moest voorzichtig zijn tot ze het zeker wist, waarna ze Pete, haar schat, het schitterende nieuws kon vertellen. Ze moest slechts die afschuwelijke week met haar ouders zien door te komen, waarna alles geweldig zou zijn. Haar geheim zou haar door de komende week heen loodsen. Het waren per slot van rekening maar acht dagen.

Ze negeerde de het-is-hier-een-rommeltje-monoloog en pakte een blocnote van tafel. Ze schreef een kort briefje aan Pete, waarin ze hem duidelijk maakte dat ze van hem hield en hem verschrikkelijk zou missen.

‘Zo, madam, rust jij uit terwijl je arme moeder zich zoals gewoonlijk weer uitslooft?’

Bij het horen van de stem van haar vader sprong Emma schuldig uit haar stoel. Ze had de indruk dat ze echt in de fout was gegaan. Het deed denken aan het gevoel dat ze kreeg bij het passeren van een politieauto met radar, ook al kroop ze met nog geen vijftig kilometer per uur voorbij.

‘Het is echt niet nodig dat je het vieze werk van Emma opknapt, Anne-Marie,’ zei Jimmy O’Brien, waarbij hij zijn oudste dochter trakteerde op een afkeurende blik.

‘Een beetje gemorst, dat is alles,’ protesteerde Emma. Haar goede humeur ebde weg, zoals altijd wanneer haar vader zich ergens mee

bemoeide. 'Ik heb de koelkast gisteren schoongemaakt...'

Maar haar vader luisterde niet meer. Met grote passen beende hij naar de afvalbak, tikte de restjes tabak uit zijn pijp en begon zijn vrouw bij te praten over de recente gebeurtenissen.

'Ik heb de auto volgetankt, de banden zijn op spanning en er is een halve liter olie bij,' meldde hij. 'Alles is piekfijn in orde als jij er klaar voor bent, Anne-Marie.'

Je zou verdomme denken dat we naar Egypte rijden, dacht Emma geërgerd.

Voor de honderdste keer sinds de reis was geboekt vroeg ze zich af waarom ze meeinging. Het was een idee van haar vader geweest... de laatste vakantie ter ere van het feit dat hij en zijn vrouw vijfendertig jaar getrouwd waren.

Emma begreep niet waarom hij zo'n exotische bestemming als Egypte had uitgekozen. Haar vader was iemand die de afgelopen vijftien jaar heel tevreden was geweest met Portugal. Aldaar keek hij in een bar naar de sportuitzendingen en gaf luid commentaar op het feit dat in zijn ogen de boel achteruitholde door voetbalhooligans en onbeschaamde jonge meiden die, op zoek naar mannen, met koffers vol condooms rondliepen.

'Sletten,' had hij sinister gezegd zodra een bende zorgeloze, gebruinte meisjes in krappe T-shirts en al even krappe korte broekjes ten tonele verscheen.

Emma keek gewoonlijk weemoedig naar die moderne babes. Vóór hun huwelijk waren Pete en zij één keer naar de zon gereisd; ze had tegen haar ouders gelogen dat ze op stap ging met enkele vriendinnen.

Ondanks alles leek het of haar vader van Portugal genoot. Tot de presentator van een vakantieprogramma enthousiast vertelde over een Nijlcruise. Toen veranderde alles. Jimmy had een groot assortiment brochures besteld. Hij voegde vele feestelijke uurtjes toe aan de zondagslunch waarin hij de stukjes voorlas die hij het interessantst vond.

'Luister,' had hij gezegd, waarbij hij monter elke conversatie met de intensiteit van een despoot verstoorde. "Geniet van de tempels van Luxor en Karnak. De twee monumenten vormen perfecte voorbeelden van de oude Egyptische architectuur. Delen van de tempel van Karnak gaan terug tot 1375 v.C." Dat is verdorie helemaal ongelooflijk, we moeten erheen.'

Helaas bedoelde hij met 'we' ook Pete en Emma.

'Ik pieker er niet over, Emma. Waarom gaan ze niet met z'n tweeën? Dan maken ze elkaar maar het leven zuur, in plaats van dat wij allemaal het slachtoffer zijn,' klaagde Pete. Het paste trouwens niet bij hem om dat te zeggen. Pete was oprecht aardig en hartelijk. Hij kon niet gemeen doen, ook niet als hij dat wilde, maar zelfs zijn legendarische geduld kreeg een knauw door haar ouders. Nou ja, eigenlijk alleen door haar

vader. Maar Jimmy O'Brien stelde het geduld van veel mensen op de proef.

'Ik weet het, schat,' antwoordde Emma moe. Ze stond in tweestrijd. In tweestrijd tussen wat de laconieke Pete wilde en wat haar dominante vader van plan was. 'Als we niet meegaan, zal hij blijven zeuren dat we ondankbaar zijn.' Meer hoefde Emma er niet over te zeggen. Sinds haar vader haar en Pete de aanbetseling had geleend voor hun huis, hield hij dat gegeven als een zwaard van Damocles boven hun hoofden.

's Zondags met vrienden op stap gaan, in plaats van lunchen met de O'Briens, werd bijvoorbeeld als een teken van ondankbaarheid beschouwd. Net als het te druk hebben om de nieuwe dubbelfocusglazen voor Jimmy op te halen in die brillenzaak in de stad, of niet in staat zijn Anne-Marie naar de winkels te rijden omdat zij om een of andere onverklaarbare reden te zenuwachtig was geworden om in haar eigen auto te stappen.

Pete deed er het zwijgen toe. Emma wist wat hij wilde. Ze moest voor deze ene keer tegen haar vader in het geweer komen en weigeren mee te gaan, zodat ze het geld opzij konden zetten om later samen ergens naartoe te gaan.

'Pete kan die week niet mee naar Egypte, pa,' loog ze. 'Hij moet naar een tweedaagse conferentie in Belfast. Ik ga wel – is dat niet leuk, gewoon met ons drietjes, net als vroeger?'

Refereren aan de tijden van weleer bleek de truc te zijn. Ironisch, dacht Emma. Haar herinneringen aan voorbije vakanties gingen gepaard met het gevoel dat alleen het decor wisselde bij de dagelijkse portie sarcastische opmerkingen van haar vader.

Pete bleef thuis en zei lief tegen Emma dat het niet erg was. Hij zou later dat jaar met zijn vrienden weggaan voor een voetbalweekend, dus hoefde ze zich geen zorgen te maken.

'Ik denk dat ik eerst een kop thee nodig heb voor ik ga,' zei haar moeder. Ze liet de doek vallen en leunde tegen het aanrecht van Emma. Ze was het perfecte toonbeeld van vermoeidheid. Dit theatrale veinzen werkte op Jimmy als een rode lap op een stier. Iemand moest de schuld krijgen van het feit dat zijn vrouw uitgeput was.

Emma wist wat er nu stond te gebeuren. Ze moest theezetten en zou een fikse uitbrander krijgen, omdat ze haar arme moeder het huishoudelijk werk liet opknappen. Het had geen nut om uit te leggen wat er werkelijk was voorgevallen. Dit tafereel was door de jaren heen zo gebruikelijk geworden, dat ze op pantomimespelers leken die al dertig jaar steevast hun act deden.

Je bent een lui, dom meisje, Emma.

Nee, dat ben ik niet!

O ja, dat ben je wel!

Emma keek haar ouders een moment lang emotieloos aan en zag hoe

ze bezit namen van haar huis, alsof het van hen was. Ze was in het geheel niet in de stemming voor een herhaling van het aloude machtsspel in het gezin.

Ze herkende wat het was sinds ze die zelfhulpboeken had gekocht. Haar vader was een bestuursfreak en haar moeder een passief-agressieve vrouw die in staat bleek telkens in haar 'arme ik'-routine te glijden op het moment dat haar man ten tonele verscheen, zodat hij zich druk kon maken over haar. Zo leek het althans. Want in de boeken stonden veel variaties op dit soort relatie. Emma herkende ze echter allemaal.

Maar wat moest je er tegen doen?

Zij vormde zelf het probleem. Hoofdstuk zeven had haar daarvan bewust gemaakt: 'Neem de verantwoording voor je eigen fouten'. Ze vond dat het zinloos was om urenlang verbitterd te peinen over het gedrag van haar familie zonder haar eigen houding te veranderen.

'De kracht is binnen uw handbereik,' zei goeroe Chyenne Kawada, auteur van *You Only Have One Life To Lead, So Don't Waste It*.

Het probleem was dat ze uit twee personen bestond. Bij haar ouders was ze de onhandige Emma, de oudste, minst succesvolle spruit – Kirsten was de royale dochter – en degene die een baan in de zaak van haar vader uit de weg was gegaan (de enige keer dat ze hem ooit iets geweigerd had). Op kantoor was ze Emma Sheridan, de zo bewonderde Special Projects Co-ordinator van KrisisKids Charity. Ze had verscheidene mensen onder zich, was verantwoordelijk voor de kindertelefoon van KrisisKids Charity en organiseerde twee conferenties per jaar.

Haar ouders hadden geen flauw idee dat de zakelijke, organiserende Emma überhaupt bestond. En bij het KKC zou zeker niemand de ongelukkige Emma herkennen als hun capabele meerdere.

'Ga zitten, schat, dan zet ik thee voor je,' zei Jimmy O'Brien manhaftig tegen zijn vrouw. Hij rommelde in Emma's keurig opgeruimde keukenkastjes op zoek naar theezakjes, waarbij pakjes sausmix en een pot sojasaus in het rond vlogen.

Haar moeder wuifde het idee weg. Alsof ze hunkerde naar een kopje, maar heroïsch besloot om ervan af te zien, als iemand die op de Titanic een zwemvest weigerde. 'We zijn al laat, Jimmy.'

'We zouden tijd genoeg hebben gehad als je je niet tot het uiterste had uitgesloofd om alles achter de kont van die luie madam op te ruimen.' Hij smiet het kastdeurtje dicht; zijn grote lijf maakte alles in het vertrek klein. Met zijn brede schouders en zijn golvende, witte baard was hij het perfecte beeld van de kerstman.

Anne-Marie O'Brien was lang, maar dun als een riet. Haar haar was zorgzaam geverfd in versluiserend goudblond. Ze droeg het lang, maar het voorste gedeelte was vanaf haar voorhoofd naar achteren gekamd en met een enorme haarklem – net een versteende kever – aan de achterzijde van haar hoofd vastgemaakt. In haar gebloemde zomerjurk met riem

zag ze er zo keurig uit als de huisvrouw in een spotje uit de jaren vijftig. En verbazingwekkend jeugdig. Anne-Marie was tien jaar jonger dan haar man en had de gave, frisse, rimpelloze huid van iemand die er gegarandeerd zeker van was naar de hemel te gaan na dit aardse leven, dankzij getoonde goedheid en niet-aflatende, vrome gebeden. Ze liet er nooit haar gedachten over gaan dat ze door haar liefde voor het verspreiden van roddels misschien wel een blokkade opwierp op het rechte pad naar het paradijs.

Emma, even lang en slank als haar moeder, maar met zijdeachtig, lichtbruin haar en een lief, geduldig gezicht, in tegenstelling tot het zelfvoldane hoofd van haar moeder, keek met op elkaar geperste lippen hoe Anne-Marie overdreven nauwgezet de verchroomde broodrooster en waterketel afveegde. Ze was zich er niet van bewust dat je ze met een droge doek moest behandelen om te voorkomen dat er grote vetvlekken achterbleven.

Ze vormden Pete's meest geliefde huwelijkscadeau van drie jaar geleden. Lieve Pete. Wanneer zij zich ergerde aan haar vader, zei hij altijd dat ze hem 'de andere wang moest toekeren'. De devote opvoeding van Pete had ervoor gezorgd dat hij voor elke levenssituatie een geschikt bijbelcitaat had. Deze keer had hij zeker gelijk. Emma wist dat dat de enige manier was om ertegen opgewassen te zijn, ongeacht hoe moeilijk het was om Jimmy O'Brien stoicijns de andere wang toe te keren op momenten dat zijn beruchte scherpe tong je weer eens openreet.

Emma liep naar boven, naar de slaapkamer van haar en Pete. Het vertrek, een mengeling van bosgroen en een diepe, warme olijkleur, had in het huis de meest mannelijke uitstraling.

Emma had de kleuren zelf uitgekozen, vastbesloten als ze was om ervoor te zorgen dat de eerste slaapkamer waarin ze als getrouwde vrouw sliep niets zou hebben van de opzichtige, roze meisjeskamer waar haar moeder in de ouderlijke woning zo op gestaan had.

Dus had ze gekozen voor eenvoudige, olijfgroene gordijnen en een modern bed van licht hout en met een donkergroen dekbed. De Flower-Fairiestekeningen had haar moeder haar geschonken 'om de boel wat op te fleuren' en ze hingen nou trots beneden op de wc, omdat Emma daar nooit kwam, behalve om te poetsen.

'Kom je nog, Emma?' riep haar vader dringend vanaf de begane grond.

Emma pakte haar handtas en koffer en liep zwoegend naar de overloop, waar ze een laatste tedere blik wierp op haar slaapkamer. Ze zou die kamer missen. En Pete. Ze zou het missen om zich tegen hem aan te nestelen in bed, zijn massieve lijf lepeltjesgewijs tegen het hare. Ze zou zijn humor en vrolijkheid missen, en de manier waarop hij zoveel van haar hield. In de ogen van Pete Sheridan kon Emma niets verkeerd doen, wat wel degelijk een verandering inhield als je het vergeleek met de gevoelens die haar ouders voor haar hadden.

Ze stonden bij de trap op de begane grond. De een ongeduldig, de ander zorgelijk.

‘Hou je dat aan, Emma?’ vroeg haar moeder op schrille toon, terwijl Emma de bocht in de trap nam, koffer in de hand.

‘Ik droeg dit al toen je binnenkwam,’ mopperde Emma.

In ’s hemelsnaam, ze was een getrouwde vrouw van eenendertig! Ze wilde zich niet laten intimideren.

‘Ik dacht dat je naar boven ging om je om te kleden,’ verzuchtte haar moeder op de toon van een martelares. ‘Ik wil graag dat we er gedurende de reis respectabel uitzien. Ik heb gelezen dat mensen die zich tijdens de reis goed kleden de meeste kans hebben om betere plaatsen te krijgen,’ voegde ze er met een tevreden, snuivend geluidje aan toe bij de gedachte dat ze langs het gepeupel geleid zouden worden naar een luxueuzer gedeelte van het vliegtuig, de O’Briens waardig.

‘Nou dan, je kunt maar beter weer naar boven gaan om iets anders aan te trekken, niet dan?’ zei Jimmy ongeduldig. ‘Anders zijn we nóg later.’

Emma besloot voor zich te houden dat een chartervlucht geen eerste-klaszitplaatsen had. De fantasieën van haar moeder over een elegante levensstijl hadden nooit de geringste basis in de realiteit gehad.

Even speelde ze met de gedachte dat ze zou zeggen dat ze dit aanhield, maar door de zucht van haar vader en zijn strakke, gespannen gezicht liet ze het idee varen. Ze had achtentwintig jaar onder zijn dak geleefd en wist dat hij het haatte als vrouwen ‘mannenkleren’ droegen.

‘Ik ben zo terug.’ Ze wendde vrolijkheid voor en rende over de trap terug naar boven.

In de slaapkamer ging ze op haar knieën zitten en bonkte met haar hoofd op het bed. Lafaard! Gisteren besloot je dat je tuinbroek perfect was om in te reizen. Je had iets moeten zeggen!

Terwijl ze zichzelf nog steeds berispte, trok ze het rode boekje onder de zijkant van het bed uit en sloeg het open op de bladzijde met de affirmaties. ‘Ik ben positief ingesteld. Ik ben goed zoals ik ben. Mijn gedachten en gevoelens zijn de moeite waard en gegrond.’

Terwijl ze haar tuinbroek en T-shirt uitdeed en een lange rok en lange bloes aantrok, herhaalde Emma deze drie zinnen telkens weer. ’s Zomers droeg ze dit ensemble wel eens op het werk, als alle andere kleren in de was waren.

Vandaag lagen al haar geschikte zomerkleren in de koffer die zich bij de trap op de begane grond bevond. Wat ze nu aanhad, had ze gekocht tijdens een afschuwelijke winkelexpeditie met haar moeder; ze zag eruit als een anemische, tot leven gekomen koffie verkeerd – lang, braaf als een schooljongen, en kleurloos.

En dat terwijl het zachtblauw van haar denim tuinbroek haar lichtblauwe ogen beter liet uitkomen. Crème en donkergrijs met een vleugje bruin maakten haar gezicht monotoon: bleke huid, bleek haar, alles bleek. Ze zuchtte. Ze voelde zich zo saai en kleurloos.

Ze was nooit een kei geweest in het aanbrengen van make-up. Lippenstift maakte haar lippen alleen maar dunner. Had ik maar het lef om iets aan mijn neus te laten doen, dacht Emma. Te lang, te groot voor haar gezicht... afzichtelijk. In de familie was haar zus Kirsten gezegend met de looks. Zij was levendig, sexy. Zij had *joie de vivre*. Het enige ongewone aan Emma was haar stem; een lage, hese grom die niet paste bij haar bescheiden, timide uitstraling. Pete zei altijd dat ze met zo'n stem bij de radio had kunnen werken.

‘Waar blijf je!’ bulderde haar vader beneden. ‘We komen te laat.’

Heel even deed Emma haar ogen dicht. Ze werd duizelig van de gedachte dat ze een hele week bij haar ouders zou zijn.

Ze had altijd al naar Egypte gewild voor een Nijlcruise. Ze verlangde er al naar sinds ze als kind voor het eerst had gelezen over de oogverblindende koningin Nefertiti en de schoonheid van de tempel van Karnak. Ze droomde er alleen van om met Pete te gaan. Emma voelde zich ellendig en stopte het zelfhulpboekje in haar kleine handtas.

Het was niet de bedoeling geweest om *Positive For Life – Your Guide To Increasing Your Self-Esteem* van dr. Barbra Rose mee te nemen. Op deze reis zou het boek alleen niet genoeg zijn; ze had dr. Rose in eigen persoon nodig, compleet met een doos vol medicijnen om haar vader in een coma te houden. Dat zou haar ultieme vakantie zijn.

Anne-Marie O'Brien was tevreden dat haar dochter gepast gekleed ging en de familie dus geen schande aandeed gedurende de reis naar de geneugten van de Nijl. Haar vrolijke monoloog hield de hele weg naar de luchthaven stand. ‘Je raadt nooit wie ik vanochtend heb ontmoet,’ zei ze kneuterig, waarbij ze niet de minste intentie had om haar ademteug lang genoeg te laten duren, zodat Emma of haar vader de kans kreeg om te raden. ‘Mevrouw Page. Allemachtig, je had eens moeten zien wat ze aanhad. Een spijkerbroek! Op haar leeftijd! Ik zou eigenlijk geen woord met haar gewisseld hebben, maar ja, ze stond naast de tandpasta en ik moest die extra tube hebben voor het geval ik er op vakantie geen kan krijgen. Ik kan me niet voorstellen dat Egyptenaren veel op hebben met artikelen voor de persoonlijke hygiëne.’

Op de achterbank van de Opel zat Emma ingeklemd tussen de bagage, die telkens op haar dreigde te vallen zodra ze een bocht namen. Moe sloot ze haar ogen. Had het zin om uit te leggen dat de Egyptenaren een ontwikkelde, zeer geciviliseerde samenleving hadden, de piramiden hadden gebouwd en astronomie bestudeerden in een tijd dat de voorvaders van de O'Briens nog steeds keien tegen elkaar aan sloegen en probeerden uit te vogelen wat ze konden maken met scherpe stenen?

‘... Je had haar moeten horen praten over die Antoinette van haar, nou ja, zeg.’ In de stem van mevrouw O'Brien lag de meest venijnige afkeuring verborgen. ‘Schandalig. Ze woont samen met een man die twee kinderen heeft. Vindt ze dan niet dat die kindertjes de heiligheid van het

huwelijk verdienen, in plaats van dat ze...' haar stem daalde tot een gefluister, '... onwettig door het leven gaan?'

'Onwettigheid bestaat niet meer.' Emma moest iets zeggen. Antoinette was een vriendin van haar.

'Je kunt het beschouwen als een bespotting van de Kerk. Ze hadden moeten trouwen, zoals alle gewone mensen doen.'

'Hij is van die andere vrouw af, ma. Hij kan pas trouwen als de scheiding erdoor is.'

'Dat maakt het nog erger, Emma. Ik begrijp de jonge mensen van tegenwoordig niet. Heeft in hun ogen de catechismus dan geen betekenis? Gelukkig hebben je vader en ik nooit dat soort problemen met jou gehad. Ik heb mevrouw Page verteld dat jij en Peter heerlijk gesetteld en heel gelukkig zijn. En dat Peter de functie van Assistant Sales Director bij de Devine's Paper Company heeft en dat jij Special Projects Co-ordinator bent.'

'Hij is één van de assistenten, ma,' zei Emma geïrriteerd. 'Er zijn er zes van, weet je.'

'Ik heb geen verkeerde dingen gezegd,' hield haar moeder vol, bits als ze was omdat ze gecorrigeerd werd. 'En jij bent Special Projects Co-ordinator. We zijn zo trots op onze kleine meid, niet dan, Jimmy?'

Haar vader bleef altijd steevast naar de weg turen als hij het er druk mee had om het een gevaarlijke ochtend voor de fietsers te laten worden. 'Dat zijn we,' zei hij afwezig. 'Heel trots. Op jullie allebei. Ik heb altijd geweten dat Kirsten haar plek zou vinden,' zei hij blij.

Emma glimlachte flauwtjes en prentte zich in dat ze bij terugkomst Antoinette Page moest bellen om zich te verontschuldigen voor haar moeders gevoelloze opmerkingen, die haar tegen die tijd ongetwijfeld ter oer zouden zijn gekomen. Als Anne-Marie bleef opscheppen over de briljante carrières van Peter en Emma, alsof ze raketgeleerden waren die, zoals het hoorde, in een Porsche reden en miljoenen op de bank hadden, dan zouden ze geen vrienden overhouden. Pete was verkoper bij een bedrijf in kantoorbenodigdheden. En haar baan had meer te maken met véél vermoeiende werkzaamheden, variërend van enveloppen dichtplakken tot dienstroosters maken, dan met van de ene naar de andere chique lunch banjeren.

Emma zat in de administratie en niet bepaald in de fondsenwerving. Ze had de verantwoording voor de kindertelefoon, waar misbruikte of bange kinderen anoniem terechtkonden, en de dagelijkse leiding in het kantoor van KrisisKids.

En toch, vond Emma die vastberaden de positieve kant van de dingen wilde zien, was het leuk te bedenken dat haar ouders trots op haar waren, zelfs als ze dat alleen maar uitten bij andere mensen in een poging hen te overtroeven. Uiteraard waren ze trotser op Kirsten, haar jongere zus. Maar goed dat Emma dol op haar was, want een leven lang

moeten aanhoren hoe slim, mooi en schattig Kirsten was, zou om het even welke relatie tussen de zussen makkelijk hebben kunnen verwoesten. Maar ze hadden een hechte band, ondanks het feit dat Jimmy onbewust splijttactieken op hen losliet.

‘Mevrouw Page was verrukt toen ik haar vertelde over het nieuwe huis van Kirsten in Castleknock,’ vervolgde Anne-Marie. ‘Ik zei dat ze vijf badkamers en suite hebben en dat Patrick een... eh, hoe heet die auto ook alweer waarin hij rijdt?’

‘Een Lexus,’ vulde Jimmy aan.

‘Precies. “Heeft ze het niet helemaal gemaakt?” vroeg ik. Ik zei dat Kirsten niet meer hoeft te werken en dat ze zich bezighoudt met fondsenwerving voor dat milieuproject...’

Emma had een boek kunnen schrijven over de prestaties van haar jongere zus, zoals haar moeder die trots dicteerde. Kirsten had het voor elkaar gekregen om met een verschrikkelijk rijke effectenmakelaar te trouwen, haar ouders te mijden, behalve met Kerstmis, en hoe dan ook toch de geliefde dochter te blijven.

Hoewel Emma van Kirsten hield en ze met een jaar verschil bijna als tweelingen waren opgegroeid, was ze het spuugzat om steeds te moeten horen hoe geweldig het liefdadigheidswerk van Kirsten was, terwijl ze van het feit op de hoogte was dat haar zus zich alleen voor dat milieuproject interesseerde omdat ze misschien Sting zou ontmoeten en dan weer iets had om over te praten met de dames tijdens de lunch wanneer ze ‘at the ninth’ de bal op de tee legden. Emma was het ook zat dat Kirsten en Patrick het telkens voor elkaar kregen om de zondagslunch te mijden, waardoor Pete en zij elke twee weken moesten lijden onder het minstens zeven uur durende ‘Wat ik denk dat er mis is met de wereld – een persoonlijke visie van Jimmy O’Brien’.

Toen ze de luchthaven naderden, was Anne-Marie aan het piekeren. ‘Ik hoop dat Kirsten het de komende week redt; ze heeft me aan de telefoon verteld dat Patrick weg moet.’

Emma liet haar ogen rollen. In flagrante tegenstelling tot Emma was Kirsten een overlevingskunstenares. Zet haar op de noordwand van de Eiger met alleen een tent en een pot Bovril en ze duikt vierentwintig uur later op met een bruine tint van het skiën, veel nieuwe kleren en een lijst met telefoonnummers van alle andere interessante mensen die ze en route heeft ontmoet en die allemaal in het bezit zijn van jachten, villa’s in Tsjaad, persoonlijke trainers en Rolexen. Een week zonder Patrick betekende dat Kirsten carte blanche had om zich met haar gold card te buiten te gaan in Brown Thomas en elke avond wodka-tonics achterover te slaan in een of andere nachtclub, samen met een verdwaasde bewonderaar die ze op sleeptouw had. Emma dacht niet dat ze haar flegmatieke en betrouwbare man ooit had bedrogen, maar haar zus genoot wel dege-lijk van flirten met andere mannen.

‘Ze zal niks tekortkomen, ma,’ zei Emma droogjes.

Op de luchthaven zette haar vader hen af bij de vertrekhal, samen met de bagage, waarna hij wegreed om ergens een parkeerplaats te zoeken. Meteen was Anne-Marie weer druk. In het bijzijn van haar man was ze kalm en gedroeg ze zich bazig tegenover iedereen. Zodra hij uit het zicht verdween, werd ze bezorgd en opgewonden.

‘Mijn bril,’ zei ze opeens, terwijl zij en Emma voor de incheckbalie in de trage rij gingen staan. ‘Ik heb hem denk ik niet meegenomen!’

Bij het horen van het lichte crescendo in de hysterische toon van haar moeder pakte Emma zachtjes haar hand en gaf er klopjes op. ‘Zal ik even in je handtas kijken, ma?’

Anne-Marie knikte en gaf de crèmekleurige tas met een ruk aan Emma. De bril zat in het zijvakje. In de afgesloten, met stof beklede brillenkoker.

‘Hij heeft er al die tijd ingezet, ma.’

De bezorgdheid van haar moeder ebde iets weg. ‘Ik weet zeker dat ik iets ben vergeten,’ zei ze. Ze deed haar ogen dicht, alsof ze in gedachten een lijstje naliep. Een minuut lang was ze stil. ‘Ben jij iets vergeten?’ vroeg ze abrupt.

Emma schudde het hoofd.

‘Producten voor de persoonlijke hygiëne, die dingen,’ siste haar moeder met ingehouden stem.

Emma probeerde zich af te sluiten. Producten voor de persoonlijke hygiëne. Ze had wellicht tampons mee moeten nemen, maar ze dacht dat ze het noodlot zou tartten door dat te doen.

Nog vier dagen en ze zou gaan menstrueren. Maar ditmaal misschien niet. Zwanger! De hele week was ze erg moe geweest en ervan overtuigd dat haar tepels gevoelig waren. Exact de voorspelling van het boek over zwangerschap. Zo voelden ze nooit aan. Dus was ze roekeloos geweest en had ze alle spullen voor de maandhygiëne uit de koffer gelaten. Ze had niet één tampon bij zich.

Haar vader kwam met gestage pas naar hen toe.

‘Is iedereen er klaar voor?’ vroeg hij. ‘Dan gaan we in de rij staan.’

Hij legde een arm om zijn vrouw heen. ‘Egypte, hè? Dit wordt een vakantie om nooit te vergeten, Anne-Marie, schat. Ik zou alleen willen dat die lieve Kirsten mee had kunnen gaan. Ze zou ervan genieten hebben; en beter gezelschap kun je je niet wensen.’ Hij zuchtte en Emma begon op haar duimnagel te bijten die ze tot nu toe met rust had kunnen laten.

Kalm blijven, herhaalde ze tegen zichzelf. Zorg ervoor dat hij je niet te grazen neemt. Ze was tegen hem opgewassen nu dat schitterende gevoel van hoop haar vanbinnen van een gloed voorzag. Een baby. Ze moest ditmaal zwanger zijn, ze wist het gewoon.